

ROAR

Inimă-de-furtună

ROAR

Inimă-de-furtună

С О В А С А Р М А С К

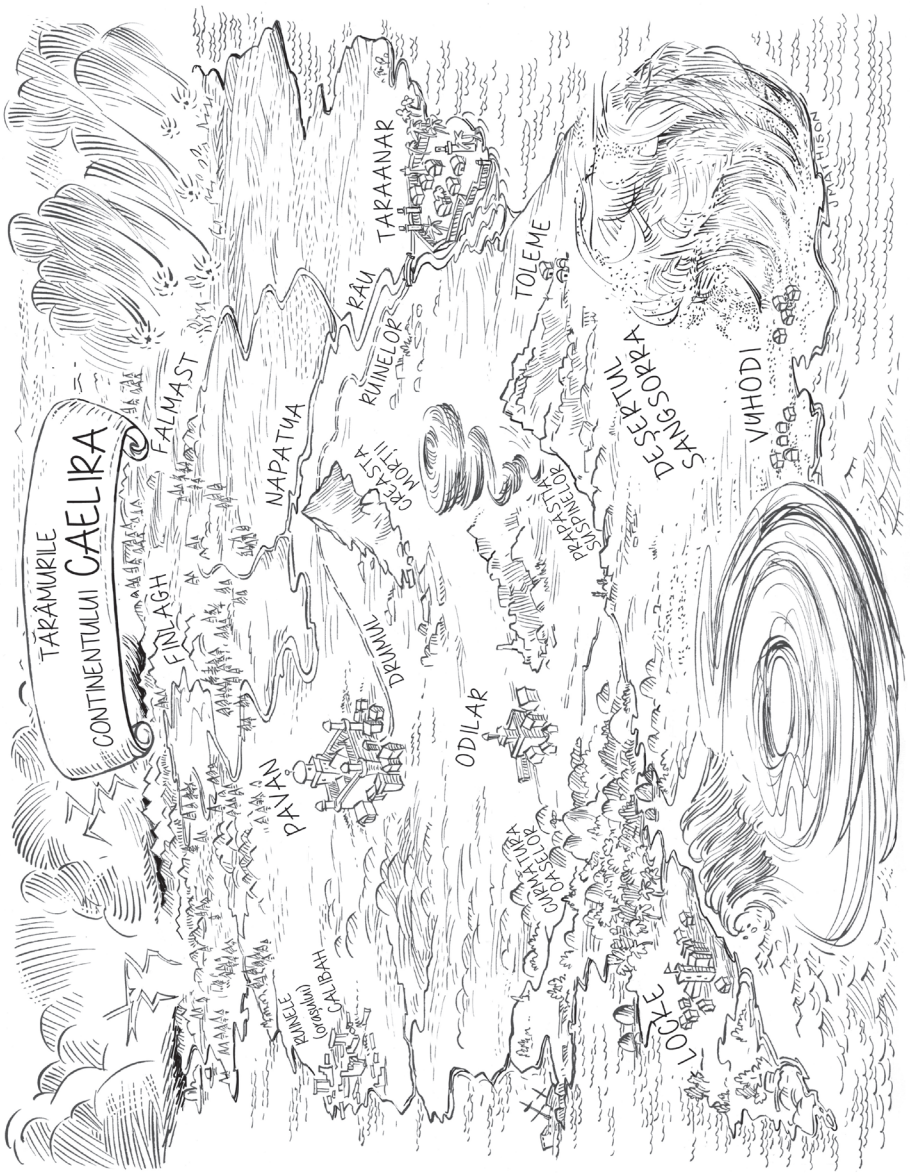
 EDITURA
NICART

Pentru mama mea

M-am tot străduit să găsesc cuvintele potrivite pentru a-ți
mulțumi și cele mai simple par să fie acestea:
Fără tine, nu aș fi nimic. Te iubesc.

și pentru Amy

Ai fost prima care a întețit flăcările acestui vis,
ce ar fi putut muri demult fără tine.

TĂRĂMURILE
CONTINENTULUI CAELIRA

FINLAGH

FALMAST

NAPATIYA

PAXAN

GHEKSTIA

KORITII

KUMINELOR

KAU

TARAANAR

ODILAR

TOLEME

DESEPTUL
SANGSORA

VUHODI

LOKKE

THATHISON

PROLOG

Așteptase ani la rând această zi. Fusese ceea ce-l ținuse în viață, atunci când toți ceilalți pieriseră, ceea ce-l ținuse întreg la minte, atunci când nebunia îi era singurul prieten. Îl mânase mai departe, atunci când viața nu mai părea să merite trăită.

Răzbunare, dulce și fulgerătoare.

Prefăcuse cerurile în văpaie și valurile oceanelor în muniție. Suflase vânturi atât de puternice, cât să năruiască ziduri și din cer azvârlise tornade, în loc de ploi. Caelira nu mai cunoscuse asemenea mânia și devastare ca acelea provocate de el și, cu toate acestea, era loc de și mai multă nimicire. În ciuda faptului că de data asta răzbunarea îi scăpase printre degete, el credea în a doua șansă.

Venise încă o dată vremea ca vijeliile să domnească, să-i purifice pe cei care nu-și meritau

magia și să o ia de la capăt, iar asta era un război pe care numai el îl putea duce.

Căci furtunile din lumea lui erau violente, niște bestii înfometate, care împrăștiau pustiire, moarte și disperare. Pentru ele, el era stăpânul.

„Când primele triburi din Caelira s-au lepădat de strămoșii lor din stele, zeița Rezna și-a creat alți copii. Copii din lumină, aer, apă și foc, a căror urgie și mâhnire se asemuiau cu ale sale. Și-a pogorât apoi progeniturile din ceruri pe pământ. Atunci, cerurile s-au întunecat, pământul s-a cutremurat și omenirea a cunoscut furia Reznei.“

Miturile de origine ale Caelirei

„Ești trup din fulger. Mai rece decât zăpada care cade. De neoprit, ca nisipurile deșertului gonind pe aripile vântului. Ești ca un pui de furtună, Aurora Pavan. Să crezi asta. Crede și o vor crede și alții.“

Era un jurământ pe care mama ei, Regina Aphra, o obligase să-l spună în ziua în care împlinise doisprezece ani. Își ținuse fiica strâns de umeri, iar Rora încă își amintea senzația dureroasă și bătaia frenetică a inimii, și a înțeles cât de tare se temea mama ei și a învățat să-i fie și ei frică.

Astăzi, teama aceea o făcuse pe Aurora să-și cedeze viața, sub semnătură, chiar înainte să apuce s-o trăiască cu adevărat.

În timp ce era primenită și înfrumusețată precum o jertfă adusă zeilor, mintea îi rămăsese ancorată în dimineața petrecută în sala tronului. Își aducea aminte de sunetul scrâșnit, pe care-l auzise în timp ce era desfășurat pergamentul ce conținea tratatul și de felul în care degetele ei își

pierduseră brusc energia de a ține pana. De multe ori, în viața ei atât de ocrotită, își petrecuse zilele scriind idei, fapte și cifre pentru profesorii ei și totuși, în acel moment, se chinuise să-și amintească din ce litere era format propriul ei nume. Apoi întâlnise privirea mamei sale, ale cărei vorbe familiare parcă le auzea din nou: „Mai rece decât zăpada care cade”.

Așa trebuia să devină Rora, în timp ce mâna care tremura îi pecetluia soarta, cu o linie hârșăită și sângerie de cerneală, iar acum, câteva ore mai târziu, din oglindă o privea o necunoscută, cu fața albită de pudră, pentru a-i ascunde orice nu ar fi vrut să vadă.

Părul blond deschis al Rorei fusese făcut cârlionți și prins în vârful capului, într-o coafură complexă, de ceremonie, plină cu bijuterii, flori și patru cristale, ascuțite ca niște fulgere, întru asemănarea coroanei de foc-din-cer a mamei sale. Coafurile ce onorau strămoșii unei familii reprezentau o parte importantă în tradiția pavaneză, începând de la rangurile cele mai înalte ale nobilimii și până la clasele sărace și muncitoare. Se purtau la naștere, la moarte și la orice alt eveniment important în viață, inclusiv la logodne. Însă această coafură era mai mare decât oricare alta văzută de Rora până atunci. Fusese ancorată cu cataramे ornate de

colierul gros de metal, pe care-l purta la guler și o îngreuna aproape la fel de mult cât evenimentele serii care abia începea.

Pudra albă și strălucitoare, care-i acoperea tenul deja palid, o făcea să arate ca și cum tocmai ce scăpase dintr-un viscol. Coastele îi erau prinse bine într-un corset, care o strângea atât de tare, încât simțea că toate organele ajunseseră în altă parte. Peste corset, purta o rochie de bal greoaie, cu mărgelile, al cărei decolteu era atât de adânc, încât o dezvăluia mai mult ca niciodată. Materialul stătea lipit de corpul ei, până acolo unde, în dreptul genunchilor, se răsfira într-o trenă lungă, iar culoarea rochiei se schimba din alb în cenușiu și apoi în negru sclipitor.

Rora arăta exact așa cum mama ei îi spusese mereu că trebuie să fie: trup din fulger, de un alb orbitor și strălucitoare pe cerul întunecat, iar trena ce se unduia în jurul ei reprezenta pământul, pârjolit la impactul cu ea.

Rochia era uluitoare, splendidă. Până și Rora, care detesta rochiile, își dădea seama de asta. Era însă și o minciună la mijloc. Fiecare nestemată, fiecare mărgeluță sugerau o imagine a cuiva care nu era ea. Numai că asta era scopul pentru celebrarea logodnei din seara asta... să fie altcineva, să fie prințesa Furtună perfectă. Fiindcă, dacă dădea greș, totul avea să se ducă de râpă.

Un scârțâit străpunse aerul din încăperea și toți cei care încă se agitau în jurul ei încremeniră. Rora putea să jure că acel sunet îi trecuse prin oase, tot așa cum face tunetul când se apropie. Apoi clinchetul sinistru al magiei-de-furtună o învălui ca un alt strat de piele. Privirea îi alunecă spre cutia pe care mama ei tocmai o deschisese și se opri pe nestematele și pietrele dinăuntru, cele care-i alimentau coșmarurile: „Inimi-de-furtună”.

Inimile nu se prea deosebeau de furtuni în sine, erau frumoase, întunecate, dar aveau un aer amenințător, letal. Asta era, totodată, o descriere pertinentă și pentru viitorul ei soț.

Treptat, încăperea se goli de servitori, menajere și croitorese, până când rămaseră doar regina și Aurora, suverana și moștenitoarea. Aceste Inimi-de-furtună fuseseră moștenite de-a lungul generațiilor în familia Pavan și erau ultimele rămășițe ale furtunilor de mult moarte, pe care predecesorii ei le învinseseră pentru a-și căpăta magia, în timpul Erei Vijeliilor. Pe-atunci, continentul Caelira fusese răvășit peste măsură, iar oamenii își căutaseră sanctuar în fortăreața familiei Pavan. Juraseră atunci să îi servească, să le ofere bunuri sau aur, doar pentru a locui aproape de cei care fuseseră binecuvântați de zeiță cu abilitatea de a confrunța amenințările din cer, cei care aveau să se numească Vifornici.

Strămoșii Aurorei lăsaseră atunci moștenire trei lucruri: coroana unui regat nou format, inimile furtunilor pe care le cuceriseră și magia care le curgea în vine, în urma acestui proces.

Fără o Inimă-de-furtună, un Vifornic putea avea destulă magie în sânge pentru a influența mici furtuni, la care aveau afinități moștenite. Totuși, cu unul dintre acele talismane, care amplificau puterea magică, un singur om putea, foarte simplu, să doboare o furtună suficient de sălbatică, în stare să șteargă orașe întregi de pe fața pământului. În această seară, pentru că ea și logodnicul ei erau prezentați curții, Aurora avea să poarte, pentru prima oară, Inimile-de-furtună rezervate moștenitorului.

Mama ei ridică prima relicvă din cutie și Rorei i se făcu pielea de găină. Aerul era greu și ea simțea mult mai multă magie reziduală lângă mama ei, mai multă decât simțise vreodată ținând pietrele în mână.

Această Inimă-de-furtună era o piatră involburată, sidefată și reprezenta focul-din-cer, cea mai puternică din cele cinci afinități ale familiei ei. Atunci când fulgerele ascuțite, de foc alb, cădeau din cer, cu zecile în același timp, mama ei era cea care proteja orașul Pavan, iar acum, pentru că Aurora împlinise optsprezece ani, lumea se aștepta ca ea să intre în luptă data următoare când norii negri aveau să se rostogolească peste tărâmurile lor.

- Cu lumină în sânge, focul-din-cer se înclină în fața ta, murmură mama ei, înainte să așeze piatra în lăcașul rezervat acesteia, în centrul coafurii ceremoniale.

Rora se cutremură, iar ochii mamei se îndreptară brusc spre ea. Regina Aphra întrerupsese ritualul pentru a o întreba:

- Ai...?

Era atâta speranță în vocea ei, încât Rora nu reuși să o privească în ochi în timp ce clătina din cap. Încruntându-se, mama ei se aplecă să ia următoarea Inimă-de-furtună. Era un rubin îngust și ascuțit ca un ciob de sticlă.

- Cu foc în sânge, furtunile pârjolitoare se înclină în fața ta.

Furtunile-cu-foc se formau rapid și, fără cine știe ce avertizare, tăciunii aprinși cădeau atunci ca grindina. Puteau arde și străpunge pielea fără probleme, iar în regatul Pavan, care era neted și cu iarbă, puteau aprinde pământul într-o clipită. Se spunea că erau cele mai rare dintre afinități. Cu mare grijă, regina așeză nestemata într-un spațiu liber la colierul Rorei. Îi stătea chiar pe stern și vârful ascuțit îi ajungea deasupra decolteului. Alte câteva versiuni mai mici ale fulgerelor cristaline, ce-i decorau coafura, se răsfirau peste clavicula ei, de fiecare parte a Inimii-de-furtună sângerii.

Regina mai adăugă patru inimi în acest ansamblu, pronunțând cuvintele pe care le auzise, pe vremuri, de la tatăl ei. O piatră plată și albastră îi fu prinsă în brățară, pentru a o apăra de furtunile-cu-trăsnete. Inima unei furtuni-cu-vânt, cenușie și cilindrică, alunecă într-un lăcaș pe centura subțire, din argint, care cuprindea talia Rorei. Încheietura celeilalte mâini era ornată cu o piesă cenușie și crestată, simbolizând ceața. Și, în sfârșit, mama ei ridică un inel de argint, cu o bijuterie mică și neagră. Era singura Inimă-de-furtună din cutie care nu era veche.

Nu, această Inimă-de-furtună abia dacă avea doisprezece ani. Fratele Rorei, Alaric, o furase dintr-o tornadă care lovise pământul la granița de sud-vest a teritoriului lor. Afinitățile familiilor de Vifornici erau limitate la cele moștenite de la strămoșii lor, Vifornicii originali, însă unii credeau că era posibil, cu toate că era extrem de periculos, să câștigi o nouă afinitate, tot așa cum se spunea că făcuseră primii Vifornici: și anume furând inima unei furtuni și absorbindu-i magia. La optsprezece ani, Alaric crezuse că putea învinge o tornadă și că va câștiga astfel o altă afinitate pentru familia Pavan.

Se înșelase. Vârâse mâna în inima furtunii, revendicând-o. Atunci când bătălia era ca și câștigată, vânturile furtunii procedaseră în același

fel și împlântaseră o creangă de copac în inima moștenitorului pavanez.

Puținii preoți devotați din regat, care-și venerau încă vechii zei, afirmaseră că acela fusese un semn din ceruri care avertiza împotriva tentației de a ajunge dincolo de stelele fiecăruia. Uneori, Aurora se întreba dacă nu cumva erau încă pedepsiți.

Inelul nu se mișcă la atingerea reginei, rămase o nestemată rece, fără viață, în timp ce alunecă pe degetul Rorei. Ar fi putut fi însuflețit doar de Alaric sau de copilul lui. Rora și mama ei se prefăceau că era un simplu inel, tot așa cum Rora pretinsese mereu că era ceva ce nu era de fapt sau cum pretindea mama ei că nu era dezamăgită de propria fiică sau că nu le-ar fi fost mult mai bine tuturor, dacă ar mai fi trăit Alaric.

Rora avea să se prefacă și pe durata festivităților, și în timpul nunții, iar apoi, întreaga ei viață. Avea să pretindă că nu-și dorea cu disperare să fie mai bună de-atât. Altfel. „Mai mult decât era.”

Mama îi cuprinse umerii, la fel de strâns cum o făcea mereu.

- Ține minte, fii sigură și stăpână pe tine! Nu-i lăsa să te intimideze!

- Așa am să fac.

- Nu vorbi mai mult decât e necesar. Stăpânește-te, ca să nu...

- Ca să nu mă dau de gol. Știu, mamă.

Regina tăcu, dar se încruntă.

- Știu că nu e soluția ideală. Aș vrea să avem cu toții la dispoziție timpul pe care-l dorești ca să poți aștepta până-ți găsești partenerul în dragoste sau, cel puțin, pe cineva ales de tine.

- Dar nu-l avem. Nu mai avem timp. Înțeleg.

În istoria familiilor pavaneze, căsătoriile aranjate erau rare. Adesea, suveranii își căutau dragostea, așa cum făcuseră mama și tatăl ei. Alții organizau concursuri pentru ca tinerii nobili să-și dovedească îndemânările față de moștenitor. Numai că, în curând, cerul avea să se învinețească și apoi să se înroșească, să urle, și asta pentru că anotimpul Urgiei începea să se trezească, iar dacă Aurora nu era măritată până atunci, micul ei regat de minciuni avea să se năruiască.

- Promite-mi că vei încerca să vezi partea bună a lucrurilor, să-ți găsești cumva fericirea, spuse regina.

Rora încuviință. Nu avea inima să-i spună mamei că acest lucru i se părea imposibil, fiind vorba de un bărbat dur și rece cum era Cassius Locke, al doilea fiu al regatului cu același nume. Familia Locke avea o faimă de oameni șireți, inteligenți și la fel de malițioși precum furtunile care le dădeau de furcă în orașul lor de lângă mare. În cazul în care ar fi dat dovadă de vreo slăbiciune, cu siguranță aceștia aveau să profite de asta. Și dacă

aflau ce se ascundea în spatele bijuteriilor, pudrei și stofelor scumpe, atunci ar fi fost dată în vileag ultima speranță a Aurorei de a-și păstra regatul.

- Ești pregătită? o întrebă mama ei.

O parte din Aurora urla, se răzvrătea. Voia să ceară permisiunea de a se retrage, voia să dispară în sălbăticie și să își caute o altă viață. Doar că regina pierduse deja multe în viața asta. Soțul ei murise din cauza unei maladii asupra căreia magia ei nu avea efect. Fiul ei furase inima unei furtuni, cu prețul vieții lui. Singura rămasă, fiica ei... ei bine, fiica ei întruchipa rolul prințesei Vifornice perfecte: impresionantă și diafană, într-o asemenea măsură, încât nimeni nu ar fi îndrăznit să rostească adevărul: nu avea niciun strop de magie-de-furtună.

Mușchii Aurorei tresăriră involuntar, în timp ce stătea în fața sălii tronului, de parcă trupul ei nu se putea hotărî dacă să fugă sau nu fără consimțământul minții ei. Doi dintre străjerii ei, Taven și Merrin, așteptau la câțiva pași în spate. O urmară înăuntru și, după ce se închiseră ușile masive, se lăsă o liniște apăsătoare.

Câteva momente mai târziu, Cassius Locke se prelinse din umbră, arătând mai degrabă a răufăcător decât a prinț: era îmbrăcat în negru, părul tot negru, iar ochii, întunecați. La douăzeci de ani, era

cu numai doi ani mai în vârstă ca ea. Și cu toate astea, prințul din fața ochilor ei părea mai mare, mai în vârstă și, una peste alta, mult mai bărbat decât se așteptase ea. Îi amintea de acele furtunice-trăsnete care poposeau la orizont, mustind în întuneric.

Ochii li se întâlneau și ea îi susținu privirea intensă, ținându-și umerii dreți. Sub costumația ei elaborată, sudoarea i se prelingea pe șira spinării, iar tâmplele îi bubuiau de durere, sub greutatea coafurii, însă nu lăsa să se vadă nimic din toate astea. El plecă ochii, studiindu-i formele. Rorei îi bătea inima. Cu cât o studia mai mult, cu atât își pierdea din confort, lucru pentru care se detesta, fiindcă-l lăsa să o impresioneze.

Mama ei o învățase cel puțin un lucru, și anume că nimeni nu te poate face să te simți neînsemnat, fără permisiunea ta. Astfel că trase adânc aer în piept și își îngădui să creadă că era fata feroce și puternică, pe care o cunoștea toată lumea. În consecință, îl fixă și ea cu privirea.

Chiar dacă Rora nu avea puteri magice, Cassius nu știa asta. Se pregătise o viață întreagă pentru rolul de regină și a naibii să fie dacă pierdea chiar și o secundă făcându-și griji în privința părerilor lui despre ea. Îl evaluă la rândul ei și speră că asta-l va incomoda. Începând de la părul lui ca pana corbului, pieptănat frumos, îl cântări din

priviri: avea sprâncene ferme, nas drept, bărbie ascuțită. Avea fața simetrică, parcă desenată de un arhitect. Rora se încruntă și-și coborî privirea spre pieptul și umerii lui lați.

În loc să-l incomodeze ea pe el, începu să se simtă stânjenită de propria examinare. Era prea atrăgător. Cu mult mai frumos decât oricare dintre tinerii localnici pe care i-ar fi putut alege. Însă acea frumusețe era umbrită de un aer de brutalitate, fiindcă avea o duritate în priviri și mișcările precise și concrete ale unui bărbat fatal, care lăsa intenționat acest aspect la vedere.

Era mai înalt decât ea cu douăzeci de centimetri, ceea ce era o raritate pentru că Rora era destul de înaltă. Când își întoarse privirea spre fața lui, el tocmai ridica din sprâncene și în colțul gurii îi apărură un rânjel.

- Nu te opri din cauza mea. Te rog, uită-te cât îți pofteste inima. Ca să vezi ce primești, prințesă.

Făcu încet o piruetă, ca ea să-l admire în toată splendoarea. Ea voi să pufnească pentru a-i pedepsi aroganța, numai că se auzi doar un icnet când îi văzu profilul.

Faldurile tunicii lui negre lăsaseră un spațiu în mijloc, la spate, dezvăluind dedesubt ceva care semăna cu o armură. De-a lungul coloanei vertebrale, coborau niște protuberanțe ascuțite și nenaturale.

Își înclină capul spre ea și zâmbi. Nu părea un zâmbet normal, căci îi intensifica unghiurile rigide ale figurii, înfățișându-l dur, de-a dreptul periculos.

- Credeai că numai tu o să faci parada inimilor azi?

Se întoarse cu totul și, prin spatele tunicii, ca niște vertebre monstruoase, se zăriră niște Inimi-de-furtună. Aproximativ douăsprezece. Unele erau familiare: roșul cristalin al furtunilor pârjolitoare și sideful focului-din-cer. Altele îi erau complet necunoscute. Și, spre deosebire de Rora, avea până și duplicate.

- C-cum?

Cel de-al doilea fiu nu putea purta niciodată Inimi-de-furtună. Ele erau rezervate suveranului și moștenitorului.

- Astea-mi aparțin mie, nu regatului Locke.

Brusc, corsetul o strânse și mai tare, ca un șarpe care-i încolăcea mijlocul. Douăsprezece inimi care-i aparțineau? Chiar și cu puteri de Vifornic, a lua inima unei furtuni însemna să te joci cu focul. Nu doar fratele ei, ci mulți alții muriseră după asemenea aventuri. Cărțile de istorie relatau astfel de povești și chiar și cei puțini, care reușiseră, erau mai târziu loviți de tragedii, ca și cum furtunile căutau să se răzbune chiar și după ce mureau. În mod clar, Cassius nu se temea de mânia zeilor

sau a furtunilor. Dacă luase, într-adevăr, Inimile pentru el, chiar era periculos.

- Îmi place senzația, spuse Cassius, cu o voce gravă. Să întind mâna spre adâncurile întunecate ale unei furtuni și să-i smulg inima.

O trecu un fior de neliniște. Dacă ar fi avut puteri magice, oare s-ar fi bucurat la fel de mult de devastarea pe care ar fi putut-o provoca?

El o privea, o „citea“, așa că ea afișă repede o expresie goală. În afară de faptul că nu avea puteri magice, asta era cea mai mare slăbiciune a ei, ca moștenitoare regală. Simțea mult prea profund, gândea prea mult. Chiar și după ani și ani de antrenament, încă făcea eforturi pentru a nu afișa vijelia din ea.

- Cum ai călătorit?

El ridică din sprâncene.

- A fost un drum lung. Trecătorile din munți au fost mai problematice decât ne așteptam în perioada asta.

- Furtuni? întrebă ea.

- Viscole.

Rorei îi pică față.

- Dar încă nu a trecut anotimpul Tihnit.

- Avalanșa de zăpadă, care aproape ne-a prins în capcană în trecătoarea Curmătura Oaselor, nu dădea doi bani pe anotimpul prezent. În ținutul din sălbăticie a fost chiar mai greu.

Din câte știa, familia Locke nu avea sânge-de-zăpadă în arborele genealogic. Viscoalele nu se aventurau prea mult în sud, ca regatul să fie afectat.

- Tatăl tău a reușit s-o țină sub control?

El scutură din cap.

- Niciunul dintre noi nu mai văzuse vreodată o furtună-cu-zăpadă, iar tata nu prea mai înfruntă furtuni în ultimul timp. Mai mult eu și fratele meu ne luptăm cu ele.

Rora se gândi că același lucru ar fi fost adevărat și în cazul ei, dacă ar fi avut puteri magice. În schimb, ea și mama ei amânaseră transferul responsabilităților de protecție cât putuseră de mult. De aceea trebuia să se mărite acum. Având în vedere că se apropia anotimpul Urgiei, nu prea mai aveau timp la dispoziție.

- Cum ai...?

Înainte să-i iasă întrebarea pe gură, el întinse mâna liberă în spate, ca să atingă Inima-furtunii din vârful coloanei vertebrale. Aceasta era albă și sclipitoare, argintie și rotundă.

- Înainte nu aveam sânge-de-zăpadă, dar acum am.

Pielea îi îngheță și Rora se cutremură. El pătrunse în spațiul ei personal, luându-i mâinile într-ale sale și trecându-și palmele peste brațele ei învinețite de frig.

- Îmi pare rău.

Vocea îi răsuna puternic.

- Inimile mai noi sunt receptive.

O trase de cot spre el, până când ea își sprijini palmele pe pieptul lui solid. Mâinile lui se tot plimbau pe pielea ei, de data asta mai lent, masând-o ca să o încălzească. Ea voi să se retragă, țipând în mintea ei, dar sângele din vene părea să i se miște în reluare, îl simțea dens ca mierea.

Furtunile din Caelira erau problematice nu numai din cauza capacităților lor distructive, ci și din pricina magiei lor. O furtună intensă putea vrăji un om și chiar dacă știai că trebuia să fugi sau să lupți, erai prea subjugat ca să-ți mai pese. Cu toții erau antrenați să-și păzească mintea ca pe copii, dar uneori nu era suficient. Armate întregi de Vifornici fuseseră nimicite fără ca măcar să fi ridicat un deget pentru a se apăra, soldați împietriți până și în fața morții. Se întreba dacă nu cumva Cassius găsisse o modalitate de a fura acea abilitate de la furtuni, odată cu inimile lor. Fiindcă, în ciuda neliniștii ei, nu părea să-i poată scăpa din îmbrățișare. El se aplecă și mai mult, până când ea-i simți respirația pe obraz.

- Îmi amintești de el.

Ea înghiți în sec și pielea i se încălzi brusc în locurile în care o atingea răsufierea lui.

- De cine?

- De viscol. Feroce și frumos, cum nu am mai văzut vreodată.

La aceste cuvinte, simți un gol în stomac și gura i se uscă. Poate că arăta ea feroce în ținuta care simula focul-din-cer, dar nu se simțea deloc așa. Nu atât timp cât era lipită de el. Abia o atingea și ea simțea cum corpul ei vibra, celulă cu celulă.

Cu gura întredeschisă, prințesa pavanează îl fixa cu privirea pe Cassius. Când intrase prima dată în această încăpere, Cassius o considerase uluitoare, sălbatică și mai rece decât adâncurile iernii. Rochia ei era seducătoare și amenințătoare în aceeași măsură, mulându-se pe formele ei, ornată cu cristale din fulger, care-i răsăreau din umeri și cap precum ghimpii unei armuri de războinic. Și totuși, cu toată mascarada asta pregătită cu grijă, fusese nevoie de un singur compliment pentru a-i zgâlțâi soclul. În acel moment părea foarte tânără și dulce, ceea ce nu avea cum să fie un lucru bun pentru un potențial suveran.

Își recăpătă figura inexpressivă, înainte să-i fie satisfăcută curiozitatea și glasu-i dulceag deveni aprig.

- Nu-i nevoie să mă flatezi. Logodna a fost deja stabilită.

Încă o rafală din privirea ei de gheață. Culoarea stranie, un cenușiu-albastru, a ochilor ei mari și

expresivi, îi făcea suficient de încântători pentru a pune în genunchi un bărbat mai slab de înger. Cel mai probabil, atitudinea ei încrezătoare i-ar fi convins pe mulți, dar el își ascuțise simțurile într-un loc aproape la fel de periculos precum cușca leului. Era încordată, simțea ceva între frică și neliniște. El o apucă de încheietura mâinii și fu cuprins de dorința inexplicabilă de a o trage în altă parte, oriunde numai nu la festivitatea de logodnă care-i aștepta la etaj, împreună cu toată familia lui. Ea era o privighetoare delicată, pe când tatăl ei era o pasăre de pradă. Toți erau așa de fapt, inclusiv Cassius, dar el se tot întreba cât mai avea să dureze până să i se taie aripile acestei păsări.

Ea își trase brutal brațul din strânsoarea lui. El fu tentat să o apuce din nou. Așa-i era firea, să ia. Dar ea îl fixă cu o privire încruntată, iar el îi răspunse cu un surâs. Poate că pasărea avea până la urmă și gheare.

„Ajunge.” Nu era pasărea lui. O felină nu are sentimente față de prada sa, chiar dacă o dorea cu o foame mai puternică decât cunoscuse vreodată. Își înăbuși instinctele nemiloase. Aici era cea mai mare provocare a lui, să se lupte cu nevoia de a captura, de a comanda, de a distruge. La asta se pricepea cel mai bine. Erau lucruri pe care le învățase de când era copil. Pe Aurora trebuia să

o linguşească, s-o flateze, s-o liniştească, fiindcă asta era calea lui către dominaţie.

- Probabil că ar trebui să mergem, spuse ea. Ne vor chema curând.

Cassius îi oferi braţul şi ea se încordă în timp ce i-l cuprinse. Dar înainte să facă vreun pas, deveni clar că materialul voluminos al rochiei în partea de jos nu avea să le permită să păşească uşor unul lângă altul. Cassius o luă de mână, desprinzându-i braţul de al său. Încet, îi ridică mâna până când îi atinse degetele cu buzele. Pupilele ei se dilatară până ce cuprinseră cu totul culoarea superbă a ochilor, aducând o tentă de păcat dulceţii ei. Ea tresări în strânsoarea lui, încercând să se desprindă. Chicotind, el se îndepărtă uşor de ea, însă fără să-i dea drumul la mână.

Dură foarte mult până când traversară sala tronului în ţinuta ei complexă. Trebuia, din când în când, să împingă tivul rochiei cu piciorul înainte să păşească, ca să nu calce pe trenă. Cassius era în stare să parieze că rochia şi coafura cântăreau o treime din toată greutatea ei, poate chiar mai mult, însă ea îşi păstra ţinuta rigidă, dreaptă şi paşii uşori.

Când ajunseră la scara din spatele sălii tronului, ea avea buzele întredeschise şi respira repede. El deja îi detesta rochia, chiar dacă venea bine pe trupul ei.

- Știi, zise el, am un cuțit. Sunt tentat să tai partea de jos a rochiei ca să poți și tu să mergi ca noi, ceilalți.

O făcu să zâmbească, ușor la început, apoi surâsul deveni jucăuș și luminos.

- Ai putea încerca. Dar cel mai probabil te vei trezi cu cuțitul ăla la gât, înfipt chiar de mama.

- Nu de tine?

- Dacă ar fi după mine, i-aș da foc după ce ai tăia-o. Și coafurii la fel.

El zâmbi și, pentru prima dată, zâmbetul lui păru natural.

- Poate ne serbăm logodna cu un foc de tabără.

De câte ori aducea vorba de nuntă, ea se încorda. Sigur că deja se stabilise și se semnase totul, dar el avea niște planuri pe care nu le putea duce până la capăt fără acordul ei.

Urcară primele câteva trepte încet, căci materialul cu mărgeluțe al rochiei îi îngreuna mersul. Ar fi vrut să o ridice pe umăr și să urce treptele în grabă, dar, în schimb, își făcea de lucru studiind încăperea. Holul pe unde treceau era plin de tablouri și statui ale strămoșilor Vifornicilor pavanezi. La capătul holului, într-un alcov decorativ, era o statuie masivă și aurită, a actualei regine. Pe vremuri, probabil că existaseră și altare pentru vechii zei, locuri de rugăciune pentru recolte bune sau fertilitate, poate chiar noroc, dar zilele acelea

rămăseseră undeva, în trecut. Trecuseră prea mulți ani de dezastre și rugăciuni fără răspuns.

Nu, Vifornicii erau zeii acum: Cassius și oameni ca el, care fie răspundeau rugilor, fie le ignorau.

- Ziceai că ai înfruntat un viscol pe drum, dar ai făcut-o fără nicio afinitate.

El îi strânse mâna.

- Așa e.

Ea își prinse buza de jos între dinți, zgândărind vopseaua albă de pe piele.

- O să-mi povestești despre asta? Despre viscol? Întrebă ea.

El își înclină capul, dar ea-și mută privirea. „E timidă. Ce de piese are acest puzzle pe care-l reprezintă...”

- Cu o condiție.

- Și anume?

El se așteptase ca ea să fie precum majoritatea doamnelor din înalta societate de la curtea Locke: niște sirene cu gheare și colți sau niște șoricei speriați, sortiți să fie înghițiți de lumea asta. Aurora nu părea să fie nici rea și nici slabă de înger, însă avea grijă mare să-i arate o față pe care n-o putea citi prea bine.

Trebuia să știe, asta era blestemul lui, motivul pentru care murea după emoția unei furtuni. Trebuia să știe cum funcționează lucrurile și de ce, iar fata din fața lui îi semăna oarecum. De fapt,

nevoia de a-i divulga toate secretele era mai puternică decât simțise vreodată, fiindcă ea avea să fie a lui. Și avea senzația că a o cuceri se dovedește mult mai palpitant decât orice furtună învinsă de el vreodată.

În loc să-i transmită starea, îi dădu drumul la mână și o cuprinse cu brațul pe după talia mică. Ea încercă să se dea la o parte, dar cu picioarele prinse în capcana rochiei, îl apucă de tunică, să nu cadă.

Iată. I se citea teama în ochi. S-ar fi putut opri chiar atunci, dar nu se prea putea controla când era vorba despre așa ceva. Nu era suficient să-i vadă emoțiile pe chip. Le voia pe toate. Așa că mai insistă puțin.

- Oi fi tu destul de răbdătoare să te lupți cu rochia asta, dar eu nu sunt. Dă-mi voie să te iau în brațe pe trepte și-ți promit că-ți povestesc orice vrei să auzi.

Ea-și împinse bărbia în față și spuse:

- Atunci ne-am înțeles.

Vopseaua de pe buze începea să se ducă și se vedea rozaliul pielii. Oare se înroșise pe sub toată pudra aia? El își trecu mâna peste talia ei, pipăind crestele dure de sub materialul greoi și decorat.

- Corset?

Ea își ținu respirația și el știu atunci că o șocase. O inocentă. El culegea firimitură cu firimitură din

identitatea ei, ca un saprofag în junglă. Îi simți teama chiar înainte ca ea s-o mascheze și să se uite la el.

Ce privighetoare curajoasă!

- O să facem cam așa.

Înainte ca ea să se răzgândească sau ca el să-și dea seama ce făcea de fapt, se aplecă și o ridică. Era înaltă, dar ușoară și el o ținea lipită de el, cu șoldurile pe pieptul lui și cu abdomenul în dreptul feței. Ea icni și își puse o mână pe umărul lui, ridicând-o pe cealaltă ca să-și țină coafura. Așa, el nu-i vedea fața, dar își imagina că era scandalizată.

- Bănuiesc că ar fi trebuit să te avertizez înainte, chicoti el.

Riscase s-o supere sau ca vorbele lui să ajungă la mama ei, prin intermediul gardienilor care veneau în urma lor. Ambele variante păleau în comparație cu riscul ca tatăl lui să fi auzit despre povestea asta. Era un copil care dădea cu bățul în pește în loc să-l tragă afară cu undița, cum ar fi trebuit. Dar părea că nu se putea abține.

Grăbit, începu să urce treptele. Corpul ei se legăna, iar rochia cu mărgelile îi zgâria bărbia. Simți cum ei i se acceleră pulsul. Își coborî mâna de pe umărul lui spre pieptul ei, făcând tot posibilul să-și acopere decolteul.

Instinctele lui îi spuneau să insiste, dar de data asta se abținu. Își ținu capul plecat și grăbi pasul.

Din nou, mișcarea o făcu să se balanseze spre el, mai ferm de data asta, neavând mâna sprijinită pe umărul lui. El întoarse fața într-o parte și abdomenul ei îl apăsă pe obraz o clipă, înainte ca mâna ei să revină pe umărul lui, corectându-și poziția.

Aproape că alergă pe ultimele trepte și, când ajunse în capul scării, ridică privirea spre ea. Buzele ei erau moi, iar gura întredeschisă. Își dădu seama după felul în care trupul ei se ridica și cobora lipit de al lui că fata gâfâia. Ochii îi străluceau, dar nu de teamă sau de panică. Nici măcar de furie. Ci de „dorință“, se gândi el, lucru care îi convenea.

„Capitala regatului Locke pare să se afle chiar la periferia tuturor lucrurilor. Repezindu-se spre marea răvășitoare și cuibărită în jungla sălbatică, ea simbolizează pervazul lumii, marginea frumuseții, pericolului și puterii. Este o nestemată orbitoare, ghemuită în falca unui animal de pradă, iar pentru a o atinge, pentru a trăi acolo, pe muchie, înseamnă să cunoști viața și moartea și să le domini pe amândouă.“

Tărâmul primejdios al Caelirei